

De vita nätterna

Katrine Engberg

De vita nätterna

Översättning

Mia Ruthman och Karin Ruthman

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning:

Krokodilväktaren (2019)

Glasvinge (2020)

Vådaskott (2021)

Isola (2022)

Det brinnande bladet (2024)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Katrine Engberg 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency
Omslag: Harvey Macaulay / Imperiet.dk
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook EU, 2024
ISBN 978-91-37-50737-8

Till Sara, livsvittne och oundärlig vän

Prolog

Vorsø, söndagen den 7 maj

Tältduken fladdrar i vinden, ljudet drar Shirin långsamt och envist ut ur sömnen trots att hon vänder sig om till den andra sidan och kniper ihop ögonen. Morgonsolen färgar tältduken klarblå och luften är så fuktig att det hänger pärlor av kondens på insidan. Ibland droppar de ner på hennes kind. Sovsäcken bredvid är tom, Cyrus måste ha gått upp. Hon har lyssnat på hans snarkande hela natten. Snart är de för stora för att sova tillsammans på det här sättet.

Hon reser sig upp på armbågen. Klockan kan inte vara mycket eftersom pappa inte har väckt dem än. Fisk ska fångas i gryningen, upprepade han i går kväll och lade ett vedträ till på elden. Han kanske är borta, tänker Shirin och drar igen sovsäcken. Har vittrat sönder under natten, till slut avdunstat och blivit till partiklar. Borta.

Gummistövlarna har stått utanför tältet i natt och är fuktiga av dagg. Hon drar på sig dem och får en obehaglig känsla av den klibbiga insidan och av att vara här. Isolerad med sin bror och pappa på en öde ö vid en jylländsk fjord utan något annat än myggorna och vinden i trädkronorna. Telefonen i ryggsäcken har nästan slut på batteri, men det kvittar nästan för här finns varken täckning eller internet. Bara blöt sand, sten och blåsvarta träd.

Shirin sträcker på sig och tänker på en ljummen fralla med

så mycket smör att det blir bitmärken på den när man tar en tugga, hon tänker på en varm dusch och på vad hennes vänner kanske gör. Hon går ner till vattenbrynet och sätter sig på huk, försiktigt för att inte halka på de runda stenarna på stranden. Hon stoppar ner armarna i det iskalla vattnet och sköljer av natten från huden, formar händerna till en skål och lyfter dem mot ansiktet. Hon ryser och huttrar, men upprepar proceduren flera gånger tills hon är helt ren. Så ren som hon kan bli nu.

Bredvid henne ligger kanoten uppdragen på land och vänd på sidan. Den är tung och förfallen. Shirin känner hjärtat bulta i bröstet. Varför är hon alldeles ensam, vart har Cyrus tagit vägen?

Hon torkar långsamt i vinden, kinderna blir kalla och det sticker i fingrarna. Hon reser sig och tittar upp mot det andra tältet. Det är fördraget och stövlarna står ordentligt uppställda framför öppningens ena sida, så att de pekar rakt ut mot vattnet och fiskarna som döljer sig i det.

Shirin går närmare och ropar försiktigt.

”Pappa, är du vaken?”

Inget svar.

Hon går ner till stranden igen och samlar ihop en handfull stenar, kastar dem planlöst ut i vattnet en efter en och lyssnar efter det högsta plasket. Det handlar mer om bågen på kastet än på dess storlek. Intentionen. Hon kastar igen, denna gång med större kraft, över huvudet, och belönas med höga plumsar. Hon torkar av händerna på tröjan och går upp igen till pappans tält.

”Pappa! Skulle vi inte ut och fiska?”

Hon böjer sig ner och drar upp blixtlåset i tältöppningen. En våg av fuktig värme slår emot henne tillsammans med en stank av whisky och sura strumpor. Hon lutar sig bakåt och

tar ett djupt andetag innan hon sticker in huvudet.

Han ligger i sovsäcken, halvt på sidan med ena armen böjd som en kudde under örat. Så sover han alltid. Stilla och på sin vakt, munnen lätt öppen och redo att ge en utskällning.

Shirin lutar sig in i tältets blåa ljus och tittar på sin pappa. En mörk fläck under hans ansikte färgar liggunderlaget brunt. I halsen gapar ett öppet sår, huden är röd. Som ett djur i en fälla, tänker hon.

Och hon vet. Drömmen har blivit sann. Han är borta.

MÅNDAGEN DEN 8 MAJ

Kapitel 1

Stetoskopet brände kallt mot huden. Liv Jensen följde läkarens direktiv och tog djupa andetag, lite för snabbt efter varandra. Hon började känna sig yr. Läkaren knappade på tangenterna vid sitt skrivbord, tog fram en blodtrycksmätare och fäste den runt hennes överarm. Manschetten blåstes upp och klämde i den ömtåliga huden på armens insida. Liv lutade sig tillbaka och försökte slappna av. Mottagningen var gammal med högt i tak och slitet linoleumgolv. En lukt av damm och fukt hängde över rummet, något som de starka rengöringsmedlen som stod i hörnet bakom dörren inte hade fått bukt med.

”Inga andra symtom? Andfåddhet, huvudvärk, diarré?”

Läkaren sänkte hakan tills hennes panna fick horisontella rynkor ända ut till det gråsprängda hårfästet.

Liv skakade på huvudet. ”Bara feber, några timmar i taget två till fyra gånger i veckan, och bara runt trettioåtta grader. Men tillräckligt för att känna mig sjuk.”

”Hur länge har det pågått?”

Liv försökte minnas. Julen hade varit bra, hade den inte? Men hon hade känt sig sjuk under mellandagarna fram till nyår. Då tänkte hon inte på att det upprepades utan tog det för en förkylning bara.

”Några månader, kanske ett halvår.”

”Tar du medicin? Kosttillskott?”

”Nej.”

Läkaren skrev på datorn igen och pratade över knäppandet.

”Lägg dig på britsen och knäpp upp byxorna så ska jag undersöka din mage.”

Liv reste sig och väntade tills läkaren hade lagt pappersskyddet på britsen, sedan satte hon sig på kanten och lade sig ner. I taket ovanför henne hade någon hängt upp en lampa någon gång och sedan tagit bort den. En metallkrok hade lämnats kvar i den grå putsen och hon fixerade blicken på den, knäppte upp byxorna och lät läkaren undersöka henne. Medan hennes kalla fingrar palperade Livs mage stirrade hon på kroken och funderade på vilken sorts lampa som hade hängt där och varför den hade tagits ner. Det var först när läkarens ansikte dök upp i hennes synfält och hon harklade sig som Liv förstod att hon behövde svara på något.

”Ursäkta, jag hörde inte frågan.”

”Vad använder du för preventivmedel?”

”Ingenting.” Liv stod emot impulsen att förklara ytterligare.

”Okej. Allt ser bra ut. Du kan komma ner igen.”

Liv skyndade sig att knäppa byxorna och satte sig sedan upp. Läkaren lade en tabell framför henne där hon hade skrivit en massa numeriska koder i rött och satt några klistermärken med streckkoder på.

”Feber är i regel oförargligt och går ofta över av sig själv, men den kan också vara en markör.” Hon tog en kort paus och lät den tala för sig själv. ”Därför tycker jag att vi ska ta några blodprover i dag för att utesluta ett antal sjukdomar och förhoppningsvis ringa in vad som är fel. Lever- och njurvärden, sänka, hivtest och några till. Sköterskan tar dem, hon

sitter redo i rummet bredvid. Jag skickar provsvaren digitalt efter tolv, då borde vi ha fått svar på det mesta.”

Läkaren skakade hennes hand. Liv tog med sig listan in till sköterskan och lät henne tappa blod i åtta små provrör innan hon till slut kunde fly ut på trappan och ner mot Vesterbrogade med en bomullstuss fasttejp på armen. Oljudet från trafiken skar i hennes öron. En markör, hon visste precis vad läkaren menade. Cancer. Det hjälper föga att motionera och äta någorlunda hälsosamt, cancer kommer utan urskiljning och ingen kan gardera sig mot den. Det är bara att hoppas och be. Farfar hade varit den mest hälsosamma människa hon kände tills han fick bukspottkörtelcancer. Efter det gick det fort.

Hon gick in på juicebaren bredvid läkarmottagningen. En konsekvens av febern var att hon tappade matlusten, och i morse hade hon känt sig så krasslig att hon inte ens kunde äta sin müsli. Om en timme skulle hon till Hellerup och leverera det fällande beviset till en kund som misstänkte att hennes man var otrogen. Det var första gången som Livs lilla byrå hade ett sådant uppdrag, för tvärtemot vad många tror är det sällan privatdetektiver ägnar sig åt folks kärleksaffärer. Liv arbetade mest med försäkringsbedrägerier och brott mot konkurrensklausuler, men hon kunde inte tillåta sig att vara för fin för något. Inte så som ekonomin såg ut nuförtiden. Dessutom var det väl människors eget val om de ville lägga pengar på bevis i stället för att bara prata med varandra. Inget är fulare än kärlek som överlever sig själv och förvandlas till förakt.

Det blev hennes tur. Hon beställde en proteinshake och en muffins utan att titta på priset och ställde sig vid sidan av för att vänta på sin order. Hon ansåg att hon för det mesta var någorlunda tillfreds med tillvaron. Hon var ensam, gubevars, men också ung, eller åtminstone fortfarande under

trettio. Och även om hon hyrde sin lägenhet och hennes arbetssituation var tillfällig så hade hon ett tydligt mål: att bli anställd igen som utredare vid Avdelningen för våldsbrott, denna gång i Köpenhamn. Hon hade sitt fokus och hon hade tiden för sig.

Men tänk om hon egentligen inte alls hade tiden för sig? Om drömmen om en karriär hade en mycket kortare startbana än hon hade föreställt sig och att hon skulle behöva vara sjuk helt ensam? Det är otroligt utmattande att oroa sig för pengar, och nu när hon drev eget skulle hon inte fångas upp av något vidare skyddsnät om det visade sig att hon inte var frisk.

Hennes beställning ropades upp, hon tog den med sig utanför och satte sig på en trappa i solen. Ringsignalen ljöd från jackfickan mitt i en tugga.

”LJ Privatdetektiver, det är Liv.”

”Ja, men så trevligt. Det är jag. Jag ringer från jobbet, det är därför numret är dolt.”

”Hej, Petter.” Hon drog av pappret på muffinsen och tog en tugga till.

”Vad äter du?”

”En blåbärsmuffins.”

”Jag hoppas du sätter den i halsen! Jag fick havregrynsgröt till frukost, vi går på diet igen. Oj, ett ögonblick...” Hon hörde honom lägga ifrån sig telefonluren på något hårt och svära för sig själv. ”Det är sladden, åh, helvete också!”

Liv fortsatte äta och lät honom trassla sig ur den fasta telefonen under tiden. Petter Bohm var inte direkt smidig och hans inbitna motvilja mot kontoret på Teglholmen gjorde honom extra fumlig. Han klagade jämt på de nya faciliteterna i en barnslig protest mot flytten från Kampmanns gamla polisstation.

Luren lyftes igen och hans röst skar i hennes öra.

”Det är väl otroligt att man investerar miljontals skattepengar på en så kallad superpolisstation och så kan man inte se till att det finns trådlösa telefoner?”

”Var det bara det du ringde för att klaga på? Inte för att jag har något annat att göra, men ändå ...”

Liv väntade på att han skulle bemöta hennes munhuggande, men hon fick inget svar.

”Petter, är du där?”

”Ja, ja.” Han lät fortfarande irriterad. ”Kan vi ses?”

”Alltså nu?” Liv kände hur det började sticka i nacken och ut över axlarna. ”Är det något som har hänt?”

Han pustade genom näsan så att det väste i luren.

”Jag behöver bara bolla något med dig. Den Franske om en timme?”

Liv tittade på klockan på handleden. Farfars gamla, lite för stor för henne och inte särskilt fin. Vad kunde vara så bråttom?

”Okej, Petter. Jag har ett möte med en kund, men jag kan nog skjuta på det en timme eller två. Vad handlar det om?”

Linjen susade. Han hade redan lagt på.

*

Solen sken i skrivbordets blanka lack och bildade reflexer i Cornelias blå ögon. Hannah Leon reste sig och gick fram till det stora fönstret med utsikt över Rigshospitalets huvudbyggnad för att dra ner persiennen.

”Är det bättre så?”

Cornelia nickade ett par gånger och log så att det glittrade i tandställningen. Alltid lika trevlig. Huden i ansiktet var mjuk och len som bara ett barns kan vara, men under ögonen berättade de mörka ringarna en annan historia.

Med persiennen nere var det lättare att glömma sjukhusets betongvärld och slappna av i det lilla tjänsterummet på Center för sexuella övergrepp. Hon hade försökt att göra det trevligt genom att ta med sig några av sin familjs gamla lampor – de fina av mässing med grön glasskärm – och hängt upp affischer i ljusa och varma nyanser. Det fick patienterna att slappna av, men i själva verket var det nog hon själv som behövde mjuka upp de formella ramarna lite. Hon hade bara arbetat en månad efter att ha varit sjukskriven från barnteamet på grund av den stressreaktion hon drabbades av efter sin tvillingbrors självmord, och hon kände sig fortfarande skör.

De flesta patienter som var knutna till avdelningen mådde mycket dåligt, och även om hon och de andra psykologerna hade sitt professionella filter var det omöjligt att inte drabbas av deras historier. Det är något särskilt med barn som har det tufft i livet. Man utvecklar aldrig ett pansar som skyddar en helt. Hannah hade själv upplevt att hon periodvis blev ljudkänslig, i andra fall hade hon blivit folkskygg och drömt om att lämna allt. Nu var hon tillbaka på jobbet med sin egen sorg. Tiden fick utvisa om den skulle påverka hennes filter eller inte.

Hon sneglade på sin mobil som låg på laddning på fönsterblecket, och såg att hennes pappa hade ringt igen. För tredje gången på en timme. Hon vände ryggen åt telefonen och satte sig. De hade fortfarande några minuter kvar av dagens samtal, och hon behövde fokusera.

Cornelia var en patient som hon hade övertagit från sin kollega Kasper som hade blivit befördrad till avdelningsläkare. Hon var vänlig och samarbetsvillig, men släppte inte Hannah ens en millimeter under sitt pansar. Åtminstone inte ännu.

”Hur är det på teaterskolan, övar ni på någon föreställning för tillfället?”

”Nej, först efter sommarlovet.”

Ett litet tics. Cornelias ögon sökte sig ut åt sidan utan anledning. Hon såg ut som alla andra barn som funderade på en fråga, men hon gjorde det för ofta för att det skulle kunna vara något annat än ett tics. Kroppens sätt att avslöja själens obalans.

”Gillar du inte att vara där längre? Du brukar vara så glad för det annars.”

En hinna lade sig över flickans blick. Hon log fortfarande.

”Mamma säger att det blir för mycket. Jag måste ju sköta skolan och så.”

”Det är förstås viktigt att komma igång redan från början också. Gillar du den nya skolan? Din mamma säger att du får beröm från dina lärare. Tycker du fortfarande om att gå där?”

Cornelia nickade ivrigt.

”Finns det någon i klassen som du kan tänka dig att bli vän med?”

”Alla är jättesnälla, men jag vet inte om de vill det.”

”Varför skulle de inte vilja det?”

Cornelia ryckte på axlarna och log.

”Är inte tiden slut snart?”

Hannah tittade på klockan. ”Jo, det har du rätt i. Men jag tror vi ska prata mer om dem i klassen nästa gång. Om varför du tror att de inte vill vara kompis med dig ... Du får gärna sitta lite med din telefon medan jag skriver. Så följer jag dig ut sedan.”

Patienten visar tecken på social ångest, antecknade Hannah i journalen, med en outtalad strävan efter känslomässig värme och samtidigt en rädsla för att knyta an till andra

människor. Cornelia gled undan alla försök att skapa tillit och Hannah var nästan övertygad om att beteendet dolde ett övergrepp. Men flickan berättade ingenting. Hon kanske skulle försöka med några Somatic Experiencing-övningar för att få kontakt med den plats där traumat hade satt sig i kroppen. Hjälpa henne att känna trygghet genom att få kontakt med sin egen kropp igen.

Hon slog igen journalen och följde med Cornelia ut till receptionens bruna kakelgolv där mamman satt och väntade. Några snabba ordväxlingar och sedan gick de mot utgången. Åsynen av Cornelias smala rygg gjorde ont i Hannah.

Hon väntade tills de var utom synhåll och gick sedan tillbaka mot sitt rum. När hon passerade receptionen kom en av avdelningens sekreterare fram och tog tag i hennes arm.

”Din pappa är i telefon. Det låter som om det är viktigt.”

Hannahs mage drog ihop sig som känselspröten på en snigel som hamnar i bladverket. Hennes pappas sjukdom gick i vågor och även om han var förklarad frisk från sin cancer och inne i en riktigt bra och stabil period visste man aldrig när sjukdomen skulle sticka fram sitt fula tryne igen.

Hon följde efter sekreteraren in på kontoret där telefonen låg redo på skrivbordet. Sekreteraren gick fram till ett öppet arkivskåp i hörnet så att hon skulle få prata i fred.

”Pappa, har det hänt något?”

”Den tjuter och piper som om den ska explodera. Jag vet inte vad jag ska göra och du svarar inte!” Rösten lät skör och trött, men ett eko av hans forna auktoritet hördes fortfarande. Åtminstone tyckte Hannah det.

”Jag kan inte ha mobilen på när jag är med patienter, det vet du ju. Vad har hänt? Vad är det som piper?”

”Tvättmaskinen.”

Han lyckades lägga så mycket förebråelse i det enda ordet

att hon kände ett styng av dåligt samvete. Fram till hennes mammas död förra året hade hennes pappa aldrig ägnat sig åt hushållssysslor. Hannah försökte nu lära honom det mest grundläggande, men alla husets vitvaror utgjorde oanade faror. Hon borde inte ha satt på en tvätt innan hon gick till jobbet.

”Ser du knappen som lyser grönt? Eller blinkar?”

Hon kunde höra hans tofflor hasa fram över badrummets klinkergolv mot tvättmaskinens pipande.

”Ska jag trycka på knappen? Kommer det inte ut vatten då?”

”Tryck bara, pappa.”

Hon hörde honom treva. Sedan blev det tyst.

”Åh. Nu hör jag mina tankar igen.”

”Pappa, det fungerar inte att du ringer till mig på jobbet på det här sättet. Bara i nödsituationer. Om jag inte svarar på mobilen är det för att jag är upptagen med patienter.”

”Ja ja.” Han lät inte särskilt ångerfull.

”Låt tvätten ligga kvar i maskinen, jag hänger upp den när jag kommer hem. Jag slutar redan vid tretiden i dag.”

Han suckade.

”Klarar du dig så länge, pappa?”

”Ja ja”, upprepade han och lade på.

Hannah blev stående en stund med telefonen i handen innan hon lade på och gick tillbaka mot sitt tjänsterum. Det var inte mycket som tydde på att hennes pappa anade att hon snart skulle flytta ut och lämna honom ensam.

*

”Jag går en runda och tittar själv bara, om det är okej?”

”Självklart. Jag gör kaffe under tiden.”

Nima såg mäklaren försvinna upp på bryggan med sin

skrivplatta under armen och gick ner i bogserbåtens kabyss för att hålla kokande vatten i droppfilterhållaren med de färskmalda kaffebönorna. Han öppnade kylskåpet, men bortsett från två burköl, några ägg och en tub remouladsås gapade det tomt. Han behövde verkligen handla innan han åkte till verkstaden. Båten var trång och indelad i flera små nivåer, opretentiös och funktionell, precis som han hade beskrivit den i mejlet till mäklaren. Nu skulle han få se om han höll med.

Medan vattnet rann genom filtret satte han på radion och tittade till sitt lilla hjärteprojekt. Kupan stod i en fönsterkarm och släppte in en aning dagsljus genom den mattslipade plasten. Han kanske borde ha tagit bort den innan mäklaren kom? Nu var det för sent. Nima ställde sig på knä i den bruna soffan för att kunna inspektera innehållet närmare. Längst ner låg en liten hög med lecakulor och ovanpå den stack några taniga svampar upp med små runda hattar. Det sades att *Psilocybe cubensis*, ringslätskivling, var den lättaste psykedeliska svampen att odla själv, och den dög. Hans första försök att göra kakor av brunt ris och vermikulit och injicera dem med sporavtryck hade misslyckats därför att han inte hade steriliserat ordentligt, men nu verkade det gå vägen. Det var en omständlig process eftersom man hela tiden måste fylla på vatten, ställa den i kylskåp och lufta den, men nu hade han svamp för eget bruk. Kanske kunde en svamp då och då med tiden ersätta hans dagliga jointrökande, som både var dyrt och gav honom dåliga tänder och grå hud.

Den lilla bilverkstaden på Vesterbro som han ensam ägde och arbetade i gav tillräckligt med pengar för att han inte skulle behöva oroa sig, i alla fall inte så länge han bodde på en gammal båt i Sydhavnen. En lägenhet gick utan vidare på

mer än tiotusen danska kronor i månaden och tanken på att hoppa in i ekorrhjulet och börja springa gjorde honom kallsvettig i nacken. Men nu hade han fattat ett beslut. Kanske väntade en kvinna som han kunde skapa ett gemensamt hem med precis runt hörnet. Inte för att det var någonting som han gick omkring och fantiserade om, men man kunde ju aldrig veta. I så fall blev det nog utan svamparna.

Nima höllde upp två koppar kaffe och bar upp dem på däck, räckte den ena till mäklaren som pratade i telefon och såg stressad ut, och ställde sig vid relingen för att njuta av kaffet med havsdoften i näsan. Han vinkade till Bräd-Jørn som gick förbi på kajen med sin lilla hund och en ölburk som han drack stora klunkar ur.

”God morgon! Ska det fiskas i dag?” frågade han och tömde burken.

”Jag ska in till verkstan om en stund. Det är ju måndag. Minns du när du jobbade på måndagar precis som vi andra?”

”Som tur är inte! Men jag måste ju å andra sidan fiska för oss bägge två, *fel meshmesh*.” Bräd-Jørn himlade med ögonen och fortsatte längs kajen.

Nima skrattade åt det arabiska uttrycket som han själv hade lärt grannen och försökte komma ihåg vad det var för bil han skulle få in i dag. Det stod i kalendern men den låg i verkstaden, fullklottrad med blyertskladd och telefonnummer. Analogt, vilket han föredrog. Var det i dag som den silvergrå Opel Manta från 1971 skulle komma in? Eller var det en i Volvo P1800-serien? Han reparerade bara veteranbilar, helst amerikanare, eftersom det var sådana som intresserade honom och eftersom han faktiskt hade råd att vara kräsen. En fördel med att bo billigt på en båt, påminde han sig själv och tände ännu en cigarett. Dagens första tre var alltid de bästa.

”Det här funkar bara inte, Thomas, vi bestämde åttio! Jag har det på mejlen!”

Mäklaren fräste i telefonen och Nima lutade sig mot relingen och betraktade honom medan han lät tankarna vandra. *Fel meshmesh*. Direktöversatt betydde uttrycket *när aprikosträden blommar* och i Mellanöstern använde man det för att understryka att det var upp till de högre makterna om något hände eller inte. Aprikosträdets blomning är lika notoriskt oberäknelig och flyktig som den är vacker. Det sa alltid hans pappa när våren kom och han gick ut i trädgården med räfsan och sekatören. Nima försökte minnas en rad från en dikt, något om en vätebomb och mjölk och målade benknotor, *aprikosträden fanns, men mörkret var vitt*, hur var det nu?

”Ska vi gå in?” Mäklaren hade avslutat samtalet, men behöll mobilen i handen. Kaffekoppen hade han ställt ifrån sig någonstans på däck.

”Yes.” Nima kastade cigaretten i vattnet och följde med mäklaren in. Han såg sig kritiskt omkring och gick nerför den lilla trappan till sovavdelningen. Nima blev stående i kabyssen, lutade sig mot köksbordet med sitt kaffe och lyssnade på en nyhetssändning som inleddes med senaste nytt.

Sydöstjyllandspolisen meddelar på en pressträff nu på förmiddagen att en fyrtioåttårig man har hittats avliden på Vørsø i Horsens Fjord av en lokal naturguide. Kroppen låg i ett tält på stranden och polisen bekräftar att det rör sig om ett mord. Den avlidnes identitet är känd av polisen. Han beskrivs som etthundraåttio centimeter lång och av iranskt ursprung och hade som särskilt kännetecken ett namn intuerat på höger handled.

Den avlidne var på campingtur med sina två tonårsbarn. Polisen ber eventuella vittnen som befann sig på eller i när-

heten av Vorsø i lördags eller söndags, och som har sett mannen, antingen ensam eller tillsammans med andra, att kontakta polisen på...

”Har du installerat elen själv? Det ser inte helt lagligt ut.”

Nima stängde av radion och följde med mäklaren fram till elskåpet. Ett eko av en tanke rörde sig i hans huvud. Det kanske bara vara situationen. Mördad i ett tält på en campingtur, fy fan! Han började gå mot sovavdelningen, men hejdades av en rysning. Det var det där med tatueringen, namnet på handleden. Han kände en som hade en sådan.